

III.

Последня нощъ.

Вечерно врѣмя приближаваше, всѣкий селенинѣ прибира въ двора си дѣ що има добытъкъ. Д. Иванѣу не ся сѣдеше на едно мѣсто; чѣсто той ся разхождаше по двора и излазяше на пѣтя за да ся растушва; нѣ жалны мысли всждѣ го сподирвахъ. Пай-сѣтнѣ сѣи посѣдна до дръвника, кѣса си луличкѣ извади и, умысленѣ, тютюнецъ си запуши. Жалный неговѣ по-глѣдѣ, обърнатѣ бѣше повечекѣмѣ вечерно-то слѣнце, кое наближаваше да ся затули задѣ равнины-тѣ; очни му съ слъзы заблъщяхъ. Ахъ! думаше си той, да ли не ще бѣде сѣтни вечерь, когото азъ тѣй, съ слъзы испроваждамѣ, наедно съ ясно-то слѣнце?

Баба Рада, дядо Иванова ступанка, съ тояшкѣ въ рѣкѣ обыкаляше двора и си прибираше добытъка. Тя ся виждаше много по-старѣ отъ мѣжеса си; нейны-тѣ болѣшки, нейны-тѣ охканія, още по много тегнѣхъ на нейны старины, а още повече ся умножавахъ, кога тя помыслѣше каквы чѣрны дни е дочякала. Колко-то и да бѣше скѣрбна, нѣ пакъ ся показваше по-сѣрченѣ отъ дяда Иванаа. Шеташе си изъ кѣщи, както всякога, трудеше сѣя